

EL PAISATGE DE LA BATALLA

QUIM CURBET

Un aviadador francès que sobrevolà Verdun va informar que el paisatge, cobert de cràters, semblava la pell d'un gripau.

Ara fa cent anys, en un territori equivalent a la superfície dels municipis de Porqueres, Fontcoberta i Vilademuls, s'hi desenvolupà el pitjor carnatge bèl·lic que ha vist la humanitat. Durant nou mesos de 1916, van quedar literalment clavats i escampats en el paisatge fumejant els cadàvers de centenars de milers de joves soldats francesos i alemanys.

Deia Kierkegaard que la vida s'ha de viure cap endavant, però que només es pot comprendre mirant enrere. És evident que d'aquella guerra i concretament d'aquella batalla inútil, encara no s'han tret totes les conclusions necessàries. Realment va valer la pena aquell horrorós sacrifici?

La immensitat de l'enfrontament -«Un duel davant l'univers» va escriure Paul Valéry- és difícil d'evocar més enllà de les xifres i dels noms dels generals. Verdun és el símbol d'una catàstrofe humana. Edmon Masson, un dels darrers supervivents, va dir fa uns anys amb veu cansada, als micròfons de France Inter, que aquella batalla fou «una massacre, la vergonya del segle XX».

Durant massa temps el record terrífic de Verdun ha quedat liofilitzat en l'ossari de Douaumont, on encara es recullen despulles anònimes dels camps dels voltants. Cent anys -diuen- guareixen moltes ferides, però la d'aquella batalla encara cou en el cor d'Europa i el record dels joves morts entre el fang, ens ha d'alertar sempre del perill que representen, ara més que mai, els grans manipuladors de masses.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2016/06/02/paisatge-batalla/786423.html?utm_source=rss